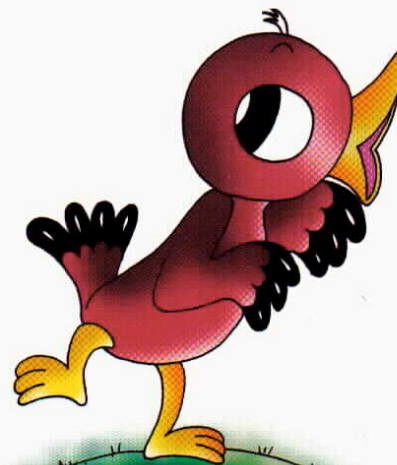

ע' ווייץ' ו-ע' ווייץ' ו-ע' ו

כתבה וציירה

Janaki Sooriyapachchi

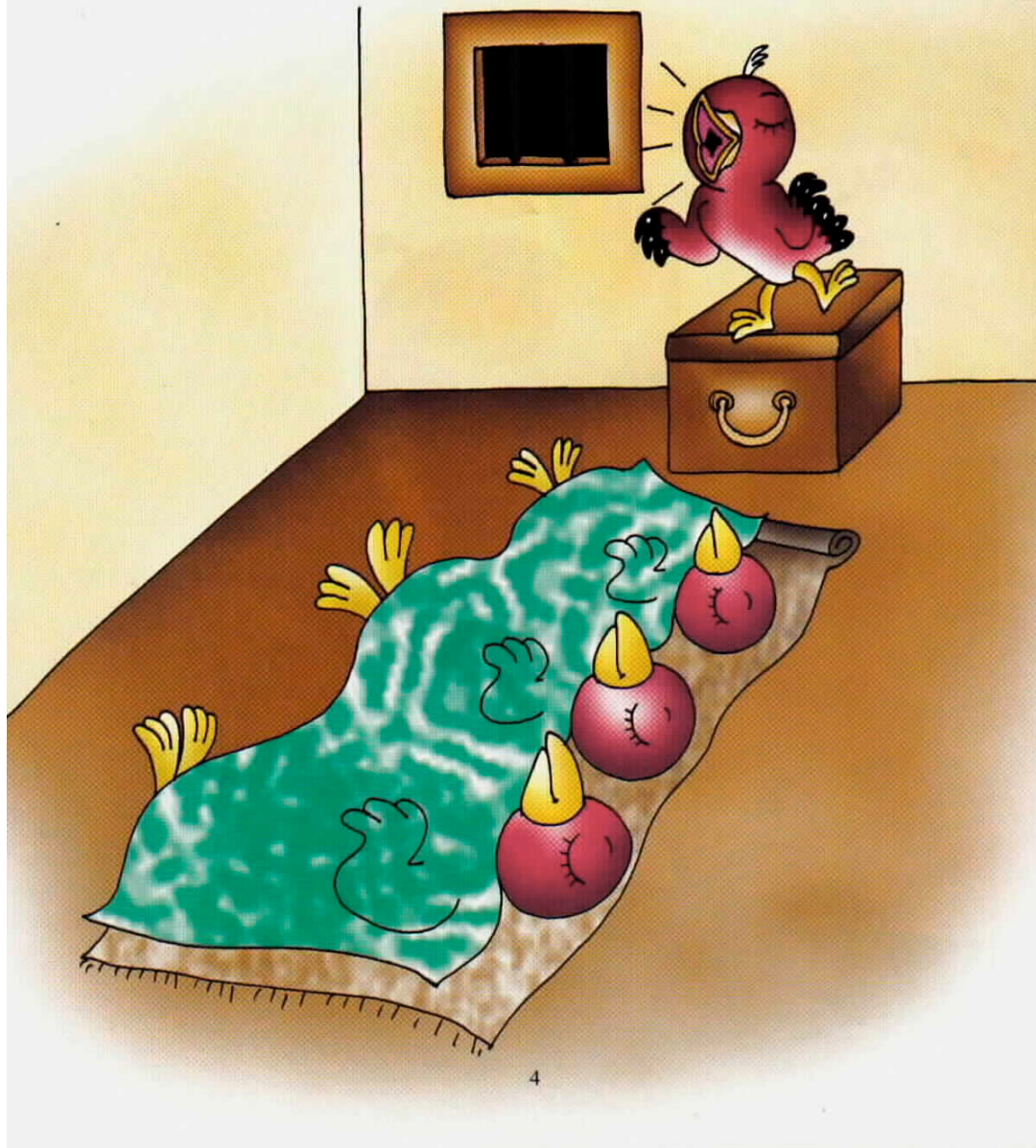

TIKIRI PUBLISHERS

1490/8, Hokandara Road,
Pannipitiya,
Sri Lanka.

Tel: ++94 - 11 - 2847438,
E-mail: janu@tikiri.com, Web: www.tikiri.com

“ציויציו-ציויציו-ציו” הוא שר בבוקר.
 “ציויציו-ציויציו-ציו” הוא שר אחר
 הצהריים
 “ציויציו-ציויציו-ציו” הוא שר בלילה.

צ'וויצ'י היה גוזל קטן.
 הוא אהב לשיר.
 הוא אהב לשיר ולא רצה לעוף.
 הוא התעקש ורצה להיות רק זמר.

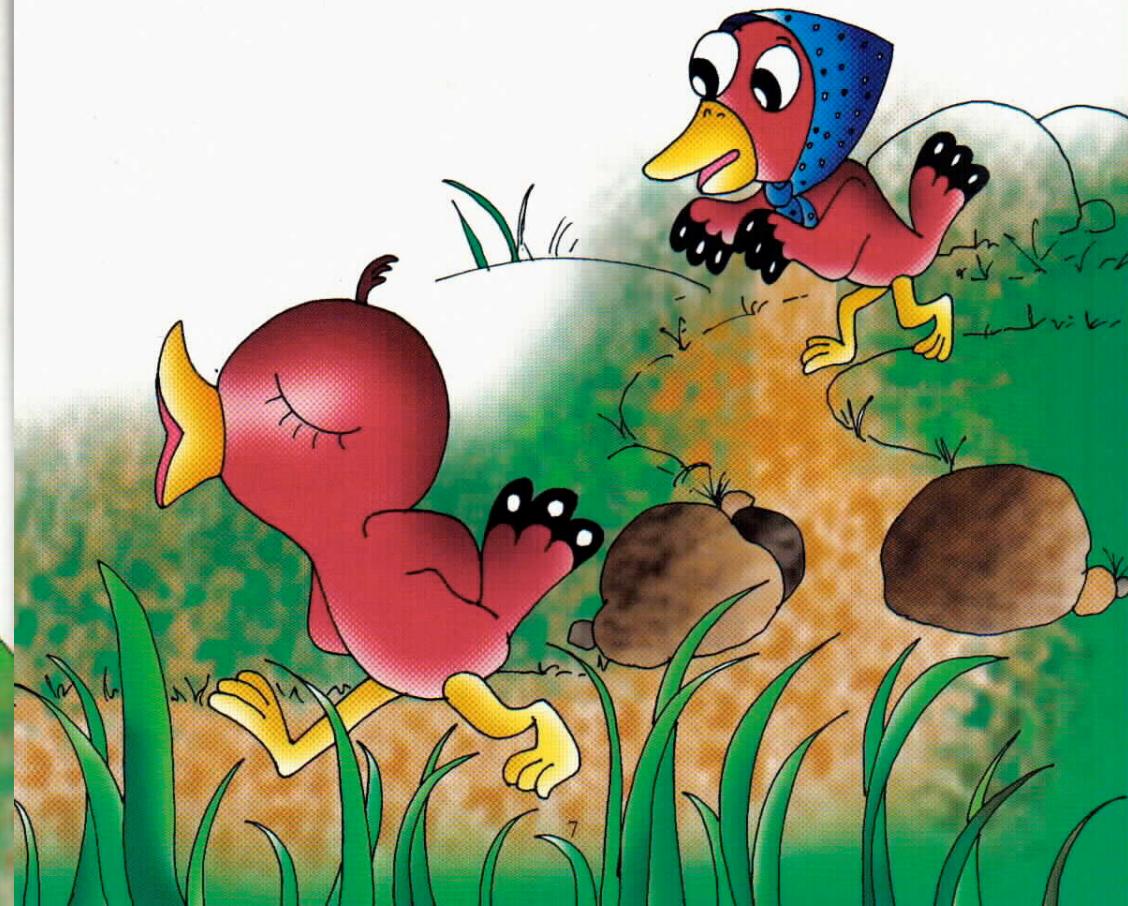
"צ'וויצ'י, למה לא תלמד לעוף, כמו האחים
שלך?" שאלה אמו.
 "לא, אינני רוצה לעוף" ענה צ'וויצ'י בהחלטיות.
 "יקירי, אתה ציפור. ציפור צריכה ראשית כל
 לדעת לעוף" אמרה אמו.
 "לא, אני רוצה רק לשיר" אמר צ'וויצ'י.
 "צ'וויצ'י כל דבר לפי הסדר. אתה קודם צריך
 ללמוד לעוף, ורק אחר כך לשיר" אמרה אמו.

גוזלים אחרים התעייפו משירתו.
 "צ'וויצ'י-צ'וויצ'י-צ'ו" הוא שר ושר.
 "הו צ'וויצ'י, אתה סתם נודניק!
 תפסיק לשיר כל היום" קראו האחים שלו.

זה הרגיז אותו מאוד והוא יצא ליער.
"צ'וויצ'י, אל תלך לשם. זה מסוכן. אתה אפילו
לא יודע לעוף" קראה אמא.
"אבל אני יודע לשיר" אמר צ'וויצ'י ולא הלך
בלי להביט אחורה.
"אמצא מישהו אוהב להקשיב לשירה שלי"
חשב צ'וויצ'י.

בדרכו הוא פגש נקר גוזל. הגוזל
עסוק היה מאוד בניקור בעץ.
"הי, מה אתה עושה שם?" שאל
צ'וויצ'י.
"אני לומד לעשות לי קן, כי אני
נקר" אמר הגוזל.
"אולי תקשיב לשיר שלי,
בבקשה?" שאל צ'וויצ'י בחיור.
"לא יכול. אין לי זמן להקשיב. אני
לומד לבנות לי קן לחורף" אמר
הנקר.
צ'וויצ'י הלך עצוב הלאה.

אחר כך הוא פגש ארנבת קטנה שדילגה אנה ואנה באחו.

"שלום, מה את עושה?" שאל צ'וויצ'י בנימוס.
"אני לומדת לדלג מהר, כי אני ארנבת צעירה"
ענתה הארנבת תוך כדי הדילוגים.
"אולי תקשיבי לשירה שלי, בבקשה?" שאל צ'וויצ'י.

"מצטערת. אין לי זמן להקשיב עכשיו. אני לומדת לדלג כדי לברוח מהזאב הרע" אמרה הארנבת.
צ'וויצ'י הלך עצוב הלאה.

הוא פגש קוף צעיר שקפץ מענף לענף.
"מה אתה עושה?" שאל צ'וויצ'י.

"אני לומד לקפוץ מעץ לעץ" ענה הקוף.
"אולי תקשיב לשיר שלי?" שאל צ'וויצ'י.
"לא אוכל. אין לי זמן לכך. אני לומד לקפוץ בלי ליפול למטה" אמר הקוף.

צ'וויצ'י שמח מאוד. הוא מיד התחיל לשיר.

“צ'וויצ'י-צ'וויצ'י-צ'י”

“צ'וויצ'י-צ'וויצ'י-צ'י” שר צ'וויצ'י בקול היפה שלו.

הנחש יצא מתחת הגזע והתחיל לרקוד.

צ'וויצ'י שמח מאוד. בסוף מצא מישהו שמוכן

להקשיב לשירה שלו.

“צ'וויצ'י-צ'וויצ'י-צ'י”

“צ'וויצ'י-צ'וויצ'י-צ'י”

שר צ'וויצ'י בלי להפסיק.

צ'וויצ'י פגש עוד הרבה חיות יער אחרות

בדרך, אך אף אחת לא רצתה להקשיב

לשירה שלו, כי הן היו עסוקות בעיסוקים

שלהן.

אבל אחרי זמן מה הוא ראה נחש שנם תחת

גזע עץ. הוא לא נראה עסוק וצ'וויצ'י החליט

לשאול אותו.

"שלום ידידי. אולי תרצה להקשיב לשירה

שלי?" שאל צ'וויצ'י.

הנחש פתח עיניו והביט על צ'וויצ'י.

"כן, למה לא? אתה נראה גוזל נאה" ענה

הנחש בחיוך רחב.

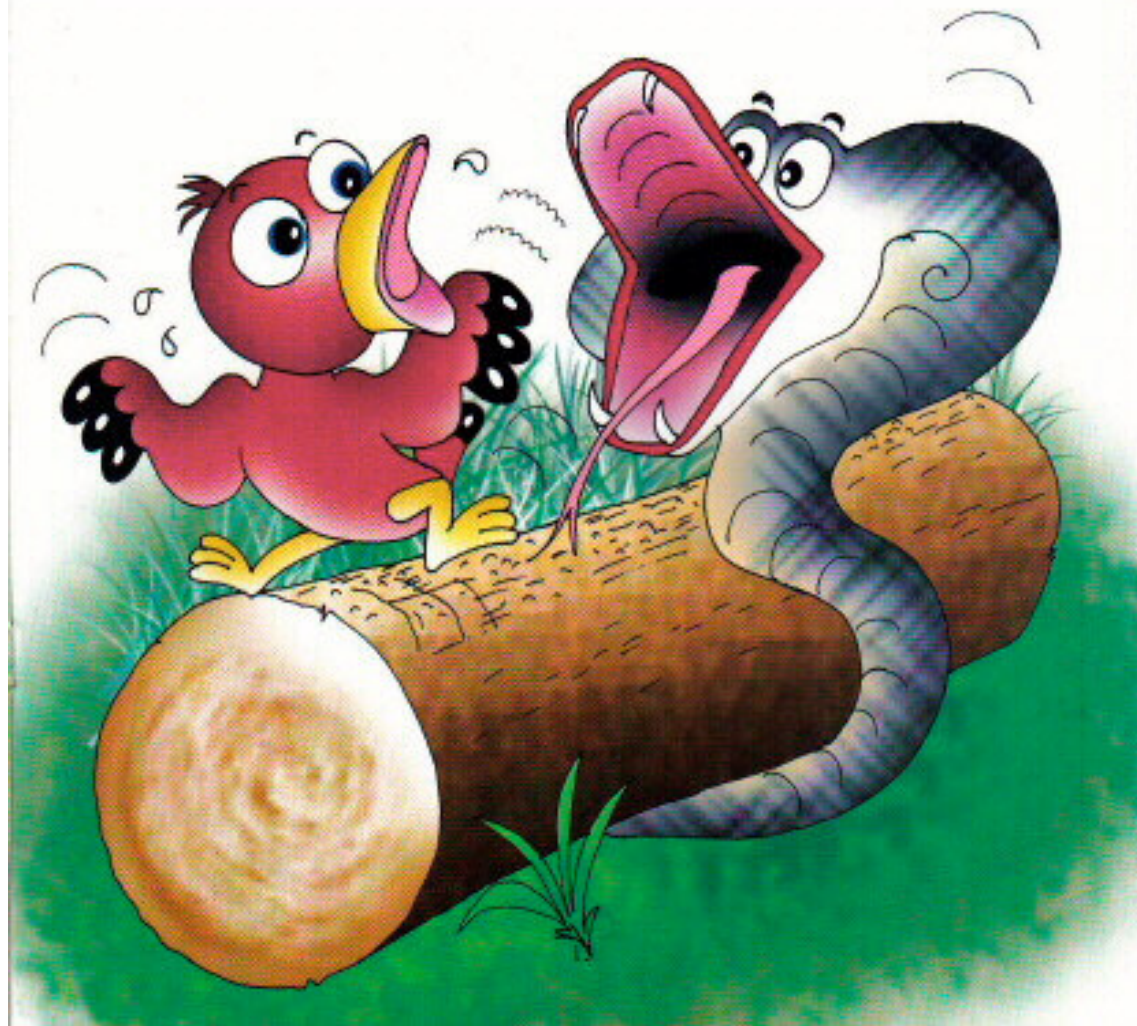

צ'וויצ'י צבח בקול "אמא... עזרי... לי...!"
 אמא והאחים של צ'וויצ'י חיפשו אותו כבר די
 הרבה זמן ביער ועכשיו שמעו את הצעקות.
 הם עפו מהר אליו וראו איך הוא מנסה
 להשתחרר מהנחש. כולם ביחד התחילו לנקר
 לנחש בראשו.

הנחש התקרב אליו יותר ויותר וצ'וויצ'י שר חזק
 יותר ויותר.

אך פתאום הנחש נתר קדימה בלוע פעור.
 "אוווו! לאאאא!" זעק צ'וויצ'י. הוא פחד נורא
 וניסה לעוף משם, אך לא ידע כיצד לעשות זאת.
 הוא ניסה לרוץ אבל לא הצליח לרוץ די מהר
 והנחש תפס ברגלו.

והוא חזר הביתה עם אמא והאחים והתחיל
ללמוד לעוף. האחים לימדו אותו והוא למד
מהר.

תוך זמן קצר הוא יכול היה לעוף גבוה
בשמיים יחד עם האחים.
"וי! כמה טוב לעוף. עכשיו אני יכול לשיר
ולעוף ביחד" חשב צ'וויצ'י.
והוא שר יחד עם האחים שלו, כאשר עף
בששון בשמיים.

האחים ואמא נלחמו קשה בנחש והצילו את צ'וויצ'י הקטן
שלהם. הנחש בסוף נבהל, עזב את צ'וויצ'י וזחל משם.
אמא והאחים שמחו מאוד. הם חיבקו את צ'וויצ'י הרועד
עדיין מפחד.

"צ'וויצ'י, מה קרה? למה לא עפת מיד כשבא הנחש?"
שאלה אמא.

"הרי אני.. אני לא יודע לעוף" ענה צ'וויצ'י מתבייש.
"אתה רואה. היית צריך ללמוד את הדבר החשוב ביותר
לציפורים. רק אחר כך תוכל להתאמן בדברים אחרים"
אמרה אמא.

"כן, אמא. הבנתי. אני צריך קודם ללמוד לעוף כי אני ציפור"
אמר צ'וויצ'י.

